

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3693/2020
27.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Весна Петковић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обојице из ..., чији је заједнички пуномоћник Мирослав Данојлић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 933/20 од 14.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 27.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 933/20 од 14.05.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 933/20 од 14.05.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 933/20 од 14.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужених и потврђена пресуда Основног суда у Шапцу П 1169/19 од 29.01.2020. године у ставу првом изреке, којим је утврђено да је ништав уговор о купопродаји оверен пред Основним судом у Шапцу Ов 1956/2014 од 15.07.2014. године, којим је тужени ББ продао туженом ВВ стан број ..., површине 32м², постојећи у приземљу стамбене зграде за колективно становање, нумерисан ред.број 2, у улици ... у ..., изграђене на кат.парц. ..., уписане у лн ... КО ..., што су тужени дужни да признају и трпе и у ставу трећем изреке, којим су обавезани тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 185.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, са

предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужених, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом одредби Закона о основама својинско правних односа и Закона о облигационим односима, утврђена је ништавост уговора о купопродаји непокретности закљученог између тужених, након оцене нижестепених судова да је раније закључен уговор о купопродаји исте непокретности између правног претходника тужиоца, као купца и ГГ (правног претходника туженог ББ), као продавца, правно ваљан у смислу одредби Закона о промету непокретности, и да, применом начела савесности и поштења и забране злоупотребе права, тужилац има јачи правни основ за стицање права својине на стану у односу на туженог ВВ. Ово због тога што је тужилац, који има државину на стану и плаћа порез на имовину, савестан купац непокретности, а тужени ВВ, иако уписан у јавне књиге као носилац права својине на непокретности, је несавестан стицалац, јер је стан, претходно не проверивши ко је обвезник пореза на имовину и ко се налази у државини, стан купио од туженог ББ, као невластника.

Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, као ни разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са правним схватањима и праксом ревизијског суда о јачем правном основу у случају двоструког промета истом непокретношћу да јачи правни основ има савесни ранији стицалац у односу на каснијег несавесног стицаоца иако је несавесни стицалац извршио упис права својине у јавне књиге, због чега ни у случају прихватања да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, исход поступка не би био другачији или повољнији за тужене.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 31.10.2014. године. Вредност предмета спора у овој правној ствари је износ од 480.000,00 динара. На дан подношења тужбе, 1 евро је, према средњем курсу Народне банке Србије, износио 119,0888 динара, па вредност предмета спора представља динарску противвредност износа 4.030,61 евра.

Како вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Тужиоцу не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић